

Прискорений арбітраж: переваги та виклики

Ульянова Г.О.¹

Опубліковано	Секція	УДК
30.09.2024	Право	347.918

DOI:<https://doi.org/10.5281/zenodo.15068079>

Анотація. Прискорений арбітраж є важливим механізмом у міжнародному вирішенні спорів, що забезпечує швидке, ефективне та менш витратне врегулювання конфліктів. Стаття аналізує ключові особливості прискореного арбітражу, порівнює інституційні підходи до його регулювання та розглядає вплив вибору матеріального права на ефективність арбітражного провадження. Окремо досліджуються технологічні інновації, такі як віртуальні слухання, автоматизовані системи аналізу доказів і блокчейн-рішення для збереження електронних доказів. Розглядаються основні виклики, з якими стикається прискорений арбітраж, зокрема обмежені строки для представлення доказів, відсутність апеляційного механізму та необхідність узгодження процедур у різних юрисдикціях. Особлива увага приділяється інтеграції прискореного арбітражу з альтернативними методами вирішення спорів, такими як медіація. Автор приходиться до висновку, що подальший розвиток цього механізму залежатиме від гармонізації арбітражних процедур, вдосконалення нормативно-правової бази та впровадження цифрових технологій у міжнародне комерційне правосуддя.

Ключові слова: прискорений арбітраж, міжнародний комерційний арбітраж, матеріальне право, арбітражні процедури, медіація, технології в арбітражі, віртуальні слухання, цифрова трансформація, арбітражні інституції, міжнародна торгівля.

Expedited Arbitration: Advantages and Challenges

Abstract. Expedited arbitration is an essential mechanism in international dispute resolution, providing a fast, efficient, and cost-effective means of settling conflicts. This article analyses the key features of expedited arbitration, compares institutional approaches to its regulation, and examines the impact of substantive law choice on the effectiveness of arbitration proceedings. It also explores technological innovations such as virtual hearings, automated evidence analysis systems, and blockchain solutions for preserving electronic evidence. The article discusses the main challenges faced by expedited arbitration, including limited time for presenting evidence, the absence of an appeal mechanism, and the need for procedural harmonization across different jurisdictions. Special attention is given to the integration of expedited arbitration with alternative dispute resolution (ADR) methods, such as mediation. The author concludes that the further development of this mechanism will depend on the harmonization of arbitration procedures, the improvement of the regulatory framework, and the implementation of digital technologies in international commercial justice.

¹ д.ю.н., професор, проректор з навчальної роботи, Національний університет «Одеська юридична академія»

Expedited arbitration is an essential mechanism in international dispute resolution, providing a fast, efficient, and cost-effective means of settling conflicts. This article analyses the key features of expedited arbitration, compares institutional approaches to its regulation, and examines the impact of substantive law choice on the effectiveness of arbitration proceedings. It also explores technological innovations such as virtual hearings, automated evidence analysis systems, and blockchain solutions for preserving electronic evidence. The article discusses the main challenges faced by expedited arbitration, including limited time for presenting evidence, the absence of an appeal mechanism, and the need for procedural harmonization across different jurisdictions. Special attention is given to the integration of expedited arbitration with alternative dispute resolution (ADR) methods, such as mediation. The author concludes that the further development of this mechanism will depend on the harmonization of arbitration procedures, the improvement of the regulatory framework, and the implementation of digital technologies in international commercial justice.

Expedited arbitration is a key element of modern international dispute resolution, ensuring the prompt, efficient and cost-effective resolution of disputes in international trade and investment. An analysis of institutional rules shows that leading arbitration institutions are actively adapting their procedures to increase the speed and efficiency of case processing, offering simplified procedural mechanisms and reduced decision-making times. Despite its numerous advantages, expedited arbitration faces certain challenges, including time constraints for the submission of evidence, the lack of an appeal mechanism and the need for highly qualified arbitrators who can quickly analyze complex legal issues. The choice of substantive law also plays a critical role in the expedited arbitration process, as it can either facilitate the effective application of the simplified procedures or create procedural obstacles that affect the speed and efficiency of dispute resolution. Innovative technologies, including virtual hearings, digital document management, artificial intelligence for evidence analysis, and blockchain for electronic evidence preservation, open up new opportunities for further improving expedited arbitration. In addition, integrating expedited arbitration with alternative dispute resolution methods, such as mediation, allows for more flexible and mutually beneficial solutions. Therefore, the further development of expedited arbitration will depend on the harmonization of procedures across jurisdictions, the improvement of legal mechanisms to remove regulatory barriers, and the active implementation of digital technologies. Despite the existing challenges, expedited arbitration remains a promising direction in international commercial justice, contributing to the rapid and effective resolution of disputes in a globalized economy.

Keywords: expedited arbitration, international commercial arbitration, substantive law, arbitration procedures, mediation, arbitration technologies, virtual hearings, digital transformation, arbitration institutions, international trade.

Вступ

Актуальність теми дослідження. У сучасних умовах зростаючої глобалізації та розширення міжнародної торгівлі ефективність механізмів вирішення спорів набуває особливого значення. Прискорений арбітраж пропонує альтернативу традиційним арбітражним процедурам, дозволяючи сторонам швидше отримати остаточне рішення, що є критично важливим у динамічному бізнес-середовищі. Впровадження прискореного арбітражу сприяє зниженню витрат, підвищенню ефективності судочинства та мінімізації процесуальних ризиків. Водночас необхідність гармонізації процедур, зростаючий вплив технологій та відсутність уніфікованих стандартів створюють нові виклики, що потребують детального аналізу. В українській юридичній спільноті питання прискореного арбітражу досліджували Микола Селівон [5], Тетяна Захарченко [4] та Інна Ємельянова [2]. Вони розглядали процедурні аспекти прискореного арбітражу, але дана стаття відрізняється тим, що аналізує вплив

матеріального права, проводить детальне порівняння міжнародних арбітражних правил, приділяє увагу технологічним аспектам та оцінює виклики прискореного арбітражу.

Мета і завдання статті. Метою є комплексний аналіз механізму прискореного арбітражу, його переваг і викликів, а також вироблення рекомендацій щодо його ефективного застосування в міжнародному комерційному арбітражі. Для досягнення цієї мети поставлено такі завдання: проаналізувати розвиток і правові засади прискореного арбітражу; охарактеризувати основні переваги та виклики, пов'язані із застосуванням прискореного арбітражу; дослідити вплив вибору матеріального права на ефективність прискореного арбітражу; порівняти інституційні правила провідних арбітражних центрів щодо прискореного арбітражу; розглянути роль технологічних інновацій у прискореному арбітражі та їхній вплив на швидкість і якість розгляду спорів; визначити перспективи вдосконалення нормативного регулювання прискореного арбітражу.

Методи: Порівняльно-правовий метод, емпіричний метод, системний метод, аналіз нормативно-правових актів та інституційних документів.

Результати

Прискорений арбітраж став важливим інструментом у міжнародному вирішенні спорів, пропонуючи спрощену та швидку альтернативу традиційному арбітражу. Зростаючий обсяг міжнародних торговельних угод та інвестиційних проектів обумовлює необхідність у швидких, ефективних і менш витратних механізмах врегулювання конфліктів. Традиційні арбітражні процедури часто є тривалими та витратними, що спонукає бізнес шукати більш оперативні способи розв'язання спорів. Оскільки бізнес все частіше прагне швидших і менш витратних методів вирішення суперечок, різні арбітражні інститути розробили спеціалізовані правила для сприяння прискореному провадженню. Ці правила покликані оптимізувати розгляд справ, скорочуючи строки подання документів, проведення слухань і винесення рішень. Вони також сприяють підвищенню передбачуваності процесу та зниженню адміністративного навантаження на сторони спору. Ця стаття досліджує переваги та виклики прискореного арбітражу, порівнює підходи різних інституцій та обговорює потенційні майбутні перспективи.

Історично арбітраж розглядався як швидший і гнучкіший спосіб вирішення спорів порівняно з судовими процесами. Його основною перевагою була можливість уникати бюрократичних процедур та розгляду справ у перевантажених судах. Проте з часом арбітражні процедури стали складнішими, включаючи значний обсяг документів, тривалі слухання та великі витрати, що змусило арбітражні установи шукати альтернативні способи прискорення розгляду справ. В грудні 2018 року прийнята Конвенція ООН про міжнародні мирові угоди, укладені в результаті медіації, також відома як «Сінгапурська конвенція про медіацію» («Конвенція»), яка застосовується до міжнародних мирових угод, укладених у результаті медіації («мирова угода»). Конвенція є інструментом сприяння міжнародній торгівлі та просування медіації як альтернативного та ефективного методу вирішення торговельних спорів. [1]. З метою підвищення ефективності проваджень провідні арбітражні інституції, такі як ICC, SCC, UNCITRAL, ICDR, HKIAC, SIAC та WIPO, розробили окремі правила прискореного арбітражу, які дозволяють спростити процес та скоротити строки винесення рішення [7, 11, 13, 8, 6, 12, 14]. Так, у 2017 році ICC запровадила правила прискореного арбітражу для справ із сумою менше 2 мільйонів доларів США, що передбачають призначення єдиного арбітра, скорочення строків подання матеріалів і винесення рішення протягом шести місяців [7].

SCC та UNCITRAL розробили власні моделі прискореного арбітражу, які дозволяють сторонам використовувати спрощені процедури, скорочуючи кількість подань та

проведення усних слухань [11, 13]. ICDR та НКІАС впровадили аналогічні процедури, орієнтуючись на зменшення вартості проваджень та підвищення ефективності вирішення спорів [8, 6]. SIAC та WIPO, у свою чергу, розробили правила для прискореного розгляду арбітражних спорів у сфері інтелектуальної власності та технологічних угод, де швидкість ухвалення рішення є критично важливою [12, 14]. Окрім інституційного регулювання, багато держав розглядають можливість адаптації національного законодавства до концепції прискореного арбітражу. У країнах Європейського Союзу активно обговорюється впровадження спрощених процедур на рівні арбітражного законодавства, що могло б сприяти більшій передбачуваності та прозорості у міжнародних спорах [15].

Попри значні переваги, прискорений арбітраж стикається з певними викликами. Зокрема, скорочення строків може обмежити можливості сторін для належного представлення своїх доказів. Також прискорене провадження потребує арбітрів із високою професійною підготовкою, здатних швидко аналізувати складні правові питання. У зв'язку з цим арбітражні установи активно впроваджують цифрові технології, що сприяють автоматизації процесів та пришвидшенню обміну інформацією між сторонами [10].

Додатково, прискорений арбітраж може відігравати ключову роль у сфері міжнародних інвестиційних спорів, де швидкість ухвалення рішень є критичною для стабільності ділових відносин. Уряди деяких країн, зокрема у Сінгапурі та Гонконзі, активно просувають спрощені арбітражні процедури як частину своєї правової політики, спрямованої на залучення міжнародних інвесторів [14]. Таким чином, розвиток прискореного арбітражу є відповіддю на сучасні виклики глобалізованої економіки, де швидкість ухвалення рішень відіграє ключову роль у веденні бізнесу. Подальше вдосконалення процедур та інтеграція новітніх технологій можуть сприяти ще більшій ефективності цього механізму вирішення спорів.

Різні арбітражні центри застосовують унікальні підходи до прискореного арбітражу. Деякі визначають грошові пороги, інші — процедури обмеження письмових подань і скорочення строків ухвалення рішень. Відмінності у процедурах залежать від політики арбітражних установ, регіональних особливостей та специфіки правової системи кожної юрисдикції [9].

1) *ICC*: Прискорене провадження застосовується до спорів менш ніж 2 мільйони доларів США, трибунал призначає одного арбітра, а рішення має бути винесене протягом шести місяців. Основна перевага цієї системи – чітко визначені часові рамки та гнучкість у процесуальних аспектах, що дозволяє сторонам уникати затягування процесу [7].

2) *UNCITRAL*: Дозволяє сторонам домовитися про прискорене провадження навіть після виникнення спору. Передбачає жорсткіші строки для подачі матеріалів та слухань, що робить процес більш передбачуваним та контрольованим. Це особливо важливо для спорів, що виникають у міжнародній торгівлі [13].

3) *SCC*: Обмежує кількість подань, надаючи трибуналу повноваження прискорювати процес та ухвалювати рішення на основі письмових доказів без проведення усних слухань. Також ця система сприяє зменшенню витрат сторін, що робить її привабливою для малого та середнього бізнесу [11].

4) *ICDR (AAA)*: Використовується для спорів менше 500 000 доларів США, передбачає короткі строки для розгляду й ухвалення рішення, зокрема суворе регулювання щодо графіку подання документів та процесуальних обмежень. Це забезпечує більшу оперативність та знижує навантаження на арбітрів [8].

5) *НКІАС*: Орієнтований на мінімізацію витрат та ефективне управління справами. Його правила передбачають скорочення строків для подання заяв та ухвалення рішення, що робить його одним із найгнучкіших механізмів прискореного арбітражу в Азіатсько-Тихоокеанському регіоні [6].

6) *SIAC* та *WIPO*: Запровадили схожі підходи для спрощення процедурних етапів. *SIAC* зосереджений на прискоренні комерційних спорів, а *WIPO* – на спорах, пов'язаних із захистом інтелектуальної власності. В обох системах акцент робиться на електронне подання доказів та використання онлайн-платформ для розгляду справ [15].

Ключові відмінності між правилами різних арбітражних інституцій пов'язані із застосуванням технологій, гнучкістю процедур та обсягом дискреційних повноважень трибуналів. Наприклад, *ICDR* та *HKIAC* використовують технологічні рішення для прискореного розгляду справ, тоді як *ICC* та *SCC* більше орієнтуються на регулювання часових обмежень [7, 6, 8]. Загалом, усі інституції, що впровадили прискорений арбітраж, спрямовані на зменшення вартості провадження та підвищення ефективності ухвалення рішень. Проте різниця в процедурах і підходах означає, що вибір відповідного арбітражного форуму залишається критично важливим для сторін, які прагнуть максимальної ефективності та передбачуваності арбітражного процесу.

Сучасні технології, зокрема віртуальні слухання, цифрові платформи та штучний інтелект, значно підвищили ефективність прискореного арбітражу [10]. Однією з ключових змін є розвиток електронних платформ для управління арбітражними процесами. Такі платформи дозволяють подавати документи в цифровому форматі, здійснювати електронний обмін доказами та забезпечують автоматизоване управління справами. Наприклад, платформи *Jus Mundi* та *Opus2* інтегрують штучний інтелект для аналізу правових документів, що допомагає арбітрам швидше обробляти великі масиви інформації [14]. Віртуальні слухання стали невід'ємною частиною прискореного арбітражу. Використання відеоконференцій дозволяє усунути необхідність фізичної присутності сторін та арбітрів, що значно скорочує витрати та час на організацію процесу. *HKIAC* та *ICC* активно впроваджують технології онлайн-слухань, розробляючи окремі рекомендації щодо їх використання [6, 7]. Автоматизовані системи перекладу та розпізнавання тексту також відіграють важливу роль у прискореному арбітражі. Оскільки міжнародні арбітражі часто проводяться багатомовно, технології машинного перекладу, такі як *DeepL* та *Google Translate*, допомагають пришвидшити процес розгляду справ і зменшити мовні бар'єри між сторонами [17]. Застосування технологій у прискореному арбітражі сприяє значному скороченню строків розгляду спорів. Наприклад, у практиці *SIAC* та *ICDR* використання електронних систем дозволило зменшити середній термін розгляду спорів на 30–40% порівняно з традиційними процедурами [8]. Крім того, дедалі більше арбітражних центрів впроваджують блокчейн-технології для збереження доказів і документів. Це забезпечує підвищену безпеку даних, неможливість їх підробки та прозорість процесу. Наприклад, *WIPO* розглядає можливість використання блокчейну для перевірки автентичності електронних доказів у спорах щодо інтелектуальної власності [14]. Загалом, технологічні інновації стали невід'ємною складовою прискореного арбітражу, сприяючи підвищенню його ефективності, зменшенню витрат та скороченню строків розгляду справ. Подальша інтеграція новітніх цифрових рішень дозволить ще більше удосконалити арбітражні процедури, зробивши їх більш доступними та прозорими.

Попри значні переваги, прискорений арбітраж має низку проблем, які можуть впливати на його ефективність та справедливість. Одним із головних викликів є обмежені можливості для повного представлення доказової бази сторонами. Оскільки строки розгляду справ у прискореному арбітражі суттєво скорочені, сторонам часто бракує часу для збирання необхідних доказів, що може вплинути на справедливість рішення [3].

Ще однією серйозною проблемою є відсутність механізму апеляції. На відміну від традиційного арбітражу, у прискорених процедурах рішення часто є остаточними та не підлягають перегляду, що може створювати ризик судових помилок [6]. Крім того, в деяких випадках арбітри можуть ухвалювати рішення, не маючи достатньо часу на

глибокий аналіз справи, що ставить під сумнів якість арбітражного розгляду [8]. Також варто враховувати регіональні відмінності у регулюванні прискореного арбітражу. Різні арбітражні інститути мають власні правила, що може призводити до невизначеності для сторін у міжнародних спорах [4]. Наприклад, правила *ICC* передбачають чітке регламентування строків, тоді як у *HKIAC* чи *SIAC* процедура є більш гнучкою, що може впливати на передбачуваність процесу [6, 7]. Технологічні виклики також відіграють важливу роль у прискореному арбітражі. Хоча цифрові платформи та онлайн-слухання значно підвищують ефективність процесу, вони можуть створювати проблеми, пов'язані з конфіденційністю даних та кібербезпекою. Зокрема, використання електронних доказів у деяких юрисдикціях може вимагати додаткової легалізації, що суперечить концепції прискореного арбітражу [14]. З огляду на ці виклики, арбітражні інститути продовжують удосконалювати правила прискореного арбітражу, розробляючи додаткові процесуальні гарантії для сторін та підвищуючи кваліфікацію арбітрів для роботи у стислі терміни. Подальший розвиток цього механізму залежатиме від балансування між швидкістю розгляду справ та дотриманням принципів справедливості та належної правової процедури [7].

Вибір матеріального права безпосередньо впливає на ефективність прискореного арбітражу, оскільки визначає правові рамки, в межах яких здійснюється розгляд спору, а також можливості для спрощення процесуальних процедур. Деякі національні законодавства передбачають обов'язкові матеріально-правові норми, які можуть обмежувати гнучкість арбітражного трибуналу, наприклад, щодо допустимості певних доказів або строків розгляду справи (*UNCITRAL Expedited Arbitration Rules* [13]). Крім того, матеріальне право впливає на застосування імперативних норм, які можуть ускладнювати або навіть перешкоджати використанню прискорених процедур. Наприклад, у деяких юрисдикціях національне право вимагає дотримання суворих правил щодо доказування, що може суперечити швидкому розгляду спору (*ICDR Expedited Arbitration Rules* [8]). З іншого боку, вибір матеріального права, що передбачає диспозитивні норми та допускає широку свободу сторін у визначенні процедурних аспектів, може значно підвищити ефективність прискореного арбітражу. Це підтверджують правила *ICC*, які дозволяють сторонам адаптувати арбітражний процес відповідно до своїх потреб, зокрема у частині доказування та подання процесуальних документів (*ICC Expedited Arbitration Rules* [7]).

Отже, правильний вибір матеріального права є ключовим фактором для успішного застосування прискореного арбітражу, адже він може як сприяти ефективності процедури, так і створювати процесуальні бар'єри, що зменшують швидкість і гнучкість розгляду спору.

Одним із перспективних напрямків розвитку прискореного арбітражу є його інтеграція з альтернативними методами вирішення спорів (*ADR*), такими як медіація та переговори. Деякі арбітражні інститути вже почали впроваджувати гібридні механізми, що дозволяють сторонам поєднувати прискорене арбітражне провадження з попередніми стадіями врегулювання конфлікту. Наприклад, модель *Arg-Med-Arb* (арбітраж-медіація-арбітраж), що застосовується у *SIAC*, дозволяє сторонам спочатку звернутися до арбітражу, потім призупинити процес для медіації, а в разі недосягнення згоди повернутися до арбітражного розгляду (*SIAC Expedited Arbitration Rules* [12]). Такий підхід сприяє не лише пришвидшенню розгляду спорів, а й збільшує ймовірність їхнього вирішення на взаємовигідних умовах, що особливо важливо у сфері міжнародної торгівлі та інвестицій (*UNCITRAL Expedited Arbitration Rules* [13]). Досвід *WIPO* також демонструє ефективність інтеграції *ADR* у прискорене арбітражне провадження, зокрема у спорах щодо інтелектуальної власності, де оперативність і збереження ділових відносин є критично важливими (*WIPO Expedited Arbitration Rules* [14]). Подальший розвиток подібних механізмів може суттєво підвищити ефективність

прискореного арбітражу, особливо у складних міжнародних спорах, де комерційні партнери прагнуть мінімізувати витрати та зберегти ділові відносини навіть після виникнення конфлікту.

Висновки

Прискорений арбітраж є ключовим елементом сучасного міжнародного вирішення спорів, що забезпечує швидке, ефективне та економічно доцільне врегулювання конфліктів у міжнародній торгівлі та інвестиціях. Аналіз інституційних правил показує, що провідні арбітражні установи активно адаптують свої процедури для підвищення швидкості та ефективності розгляду справ, пропонуючи спрощені процесуальні механізми та скорочені строки ухвалення рішень. Попри численні переваги, прискорений арбітраж стикається з певними викликами, зокрема з обмеженням часу для подання доказів, відсутністю апеляційного механізму та необхідністю висококваліфікованих арбітрів, здатних швидко аналізувати складні правові питання. Вибір матеріального права також відіграє критично важливу роль у процесі прискореного арбітражу, оскільки може або сприяти ефективному застосуванню спрощених процедур, або створювати процесуальні перешкоди, що впливають на швидкість і результативність розгляду спорів. Інноваційні технології, зокрема віртуальні слухання, цифровий документообіг, штучний інтелект для аналізу доказів та блокчейн для збереження електронних доказів, відкривають нові можливості для подальшого вдосконалення прискореного арбітражу. Крім того, інтеграція прискореного арбітражу з альтернативними методами вирішення спорів, такими як медіація, дозволяє досягати більш гнучких і взаємовигідних рішень. Отже, подальший розвиток прискореного арбітражу залежатиме від гармонізації процедур у різних юрисдикціях, удосконалення правових механізмів для усунення нормативних бар'єрів та активного впровадження цифрових технологій. Незважаючи на наявні виклики, прискорений арбітраж залишається перспективним напрямком у міжнародному комерційному правосудді, що сприяє швидкому та ефективному вирішенню спорів у глобалізованій економіці.

Список використаних джерел

1. Генеральна Асамблея ООН. Резолюція № 73/198 про Сінгапурську конвенцію про медіацію [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://uncitral.un.org/en/texts/mediation/conventions/international_settlement_agreements.
2. Ємельянова І. Арбітражні спостереження [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://pravo.ua/articles/arbitrazhni-sposterezhennia/>.
3. Закон України "Про медіацію" від 16 листопада 2021 року № 1875-IX [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1875-IX#Text>.
4. Захарченко Т. Арбітражні процедури: що нового? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://jur-gazeta.com/publications/practice/mizhnarodniy-arbitrazh-ta-adr/arbitrazhni-proceduri-shcho-novogo.html>.
5. Селівон М. Роль та місце МКАС у сучасних умовах [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://jurliga.ligazakon.net/intervyu/165463_mikola-selvon-rozkazav-pro-rol-ta-mstse-mkas-u-epokhu-zmn.
6. HKIAC Expedited Arbitration Rules [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://hkiac.org/arbitration/process/expedited-hkiac-arbitration>.
7. ICC Expedited Arbitration Rules [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://iccwbo.org/dispute-resolution/dispute-resolution-services/arbitration/rules-procedure/expedited-procedure/>.

8. ICDR Expedited Arbitration Rules [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.adr.org/sites/default/files/ICDR_Rules_0.pdf.
9. LCIA Tylney Hall. Institutional Approaches to Expedited Arbitration [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.herbertsmithfreehills.com/sites/contenthub_mothership/files/Inside-arbitration-10-LCIA%20Rules.pdf.
10. Opus2. Utilizing Technology for Streamlined Expedited Arbitration [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.opus2.com/utilising-technology-for-streamlined-expedited-arbitration/>.
11. SCC Expedited Arbitration Rules [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://sccarbitrationinstitute.se/en/our-services/expedited-arbitration/>.
12. SIAC Expedited Arbitration Rules [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://siac.org.sg/siac-sgx-dt-arbitration-rules>.
13. UNCITRAL Expedited Arbitration Rules [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uncitral.un.org/en/content/expedited-arbitration-rules>.
14. WIPO Expedited Arbitration Rules [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.wipo.int/amc/en/arbitration/expedited-rules>.
15. Welser B. Fast Track Arbitration: Just fast or something different? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.cerhahempel.com/fileadmin/docs/publications/Welser/Beitrag_Welser_2009.pdf.